

CİDDİYET

İNSAN YÜCELİĞİNİ
GERÇEKLEŞTİRME DERNEĞİ

www.iygder.com

2010

“Ciddiyetli ve iddialı olan, bütün tutum ve davranışlarından güven, huzur ve saygı ihraç eder. Onun için, ciddiyetli insan şahsiyetlidir.”

**İnsan Yüceliğini
Gerçekleştirme Derneği
Kişilik Gelişim Yayınıdır.**

İSTE...

Boşa gezme bu dünyada,
Aşksız burda harabolur.
Bir sultan bul, hemen ondan
Gıdan iste, halin bildir.

Maneviyat akımından,
Ehemmiyetle alınır,
Maneviyat sultanından
Ciddiyetle pay alınır.

KENDİSİNİ ARAYANIN MEŞ'ALESİ

İnsanın can teşkilatından olan ciddiyet, ömür boyu her an devam etmek ister. Ciddiyetli insan diridir, özyapısıyla uygun, her yanıyla başarılı olur. İnsan ciddiyetinde olmadığı zaman, ölü sayılır. Çünkü ciddiyetsizin şahsiyeti olmaz.

Günümüzde, özyapısının diğer gereklerine uygun yaşayışı devam ettirmek yönünde olan bir ciddiyet anlayışı olmadığından, dikkatsizlik ve anlayışsızlık türemekte, bu terse dönüşler fertleri daha çok bunalıma itmektedir.

Ciddiyet; asık surat ya da güleç yüz gibi yüzden anlaşılacak mesele değil, insan derinliklerinden duyulan hayati bir güdümdür.

Ciddiyet; ölümlle yaşamın ayrıntısı demektir.

Ciddiyet; insanın varlığını ispat eden diriliğidir.

Ciddiyet; deyince akla kesin karar ve toplu dikkat gelir.

Ciddiyet; önem duymaktır.

Ciddiyet; insanın değer yargısının ölçüsüdür.

Ciddiyet; kafa teşkilatının öncüsüdür.

Ciddiyet; kendini arayanın meşalesidir.

Ciddiyet; görülmeyen insanın ispatıdır.

Ciddiyet; insanın hayat karşılığıdır.

Ciddiyet; insan vücudunun dörtte biridir.

Ciddiyet; büyük bir değer ifadesidir.

Ciddiyeti devamlı olmayanın vücudu olmaz.

Ciddiyeti olan diridir.

Ciddiyeti olan dikkatli olur.

Her an ciddiyetli olan, her an küçük düşmeden yaşar.

Ciddiyet, özün güdümü olan gerçekçilikten uyanır.

Ciddiyeti gerçekçiliğe şerefli insanlık iddiası bağlar. İddia, ciddi inanış ve gayeden doğar. Sürekli iddia, ciddiyeti ayakta tutar. Gayesi doğrultusunda olmayanın iddiası da yoktur. İddiası olmayanın ciddiyeti de olmaz. Ciddiyetin olmadığı yerde insan bulunmaz. Sadece ortada şeklen insan gölgesi vardır.

İnsanın yüceliğini ciddiyet gösterdiği gibi, basitliğini de ciddiyetsizlik gösterir. Ciddiyeti olmayan insan her zaman mahçup olmaya mahkûmdur. Ciddiyeti bilen ve ciddiyetten ayrılmayan insan ise hiç de mahçup olmaz. Mahcubiyetten kurtulmanın tek kapısı ciddiyettir.

Ciddiyeti olmayanın kişiliği ya sakatlanır ya da ölür.

Ciddiyeti olmayana hiç bir surette muhatap olunmaz. Ciddiyetsize muhatap olan bir ömür boyu sıkıntıya gömülür.

Ciddiyeti devamlı olmayanın vücudu olmaz. Ciddiyeti olmayanda terbiye ile edep birleşmez.

Ciddiyetsizlerle su bile içilmez.

Ciddiyetsizden hiçbir hayır gelmez.

Ciddiyetini takınmayanı hiç kimse saymaz.

Ciddiyetsiz olan her gün alçalır.

Ciddiyetsizden kaçınmak selamettir.

Ciddiyetsiz hükümdar ciddiyetli uşaktan çekinir.

Ciddiyetli ve iddialı olan, bütün tutum ve davranışlarından güven, huzur ve saygı ihraç eder. Onun için ciddiyetli insan şahsiyetlidir.

Ciddiyet sahibi insana her varlık sevgi ve saygı duyar. İnsan denince akla; ciddiyet, takdir ve ehemmiyet gelir.

İnsanın inancı ne kadar ciddi ise, kişilik seviyesindeki ciddiyeti de ancak o kadardır.

İnsanın yüceliğini ciddiyet ispat eder.

Her türlü huzur ve refah, gerçek değerlere bağlıdır. Gerçek değerler ise; namus tamlığında toplanır. Namus vücudunun etrafı; haysiyet, güven, inanç, gerçek sevgi ve saygıyla örülür. Bunların hepsi de ciddiyete bağlıdır.

İnsan ne kadar ciddi ise o kadar değerlidir.

Buna karşılık, insan ne kadar ciddiyetsiz ise o kadar değersizdir. Her yönden ciddiyet olmayan yerde insan da yoktur. İnsan olmayan yerde namus tamlığı bahis konusu olamaz.

Ciddi insan; her şeyden önce haysiyetin gönlü yaşantısını, inanç ve saygısını yaşatıp, yaşayacak faktörleri ön plana alır ve hayatının davası edinir. O artık namus tamlığı adına yaşar. Böylece toplumun gerçek huzur ve güven kaynağı olur. Ciddi insan; namus tamlığı adına yaşar. Gerçek hakkını koruduğu gibi,

maddi hak ve hukuklara da bütün mevcudiyetiyle titizlik eder. En ufak bir kaçamak yapmaz. Çünkü yaparsa kendi şahsiyetinden feda etmiş olur. Şahsiyetini kaybeden insanın da varlığı söz konusu değildir.

Ciddi insan; şahsiyetinden en ufak bir zerre feda edemez. Çünkü şahsiyetinin zerresinin milyarların üstünde olduğunu gerçekten idrak etmiş duruma gelir.

Ciddi insan; her işini özden, içten ve canı gönülden yapar. Herkes tarafından beğenilen ve sayılan olur.

Ciddi insan; her işini ve her sözünü ciddiyetle ele alır, ciddiyetiyle inanır ve ciddiyetle inceler. Ciddiyetsiz insan, hiç bir şeyi ciddiye almadığı gibi, olmadık şakalar da yapar.

Ciddi insan; şaka yapar ama bu şakasında yine bir ciddiyetlilik hâkimdir. İn-

sanın bütün yaşantısında ciddiyyet hâkim olduğu zaman, insanın değeri de o kadar fazla artar. Ciddiyyet sahibi insana, herkes sevgi ve saygı duyar. İnsan, ciddiyyeti nispetinde yücelir.

YÜCEDİR CİDDİLER

Yücelir ciddiler, kamaşır gözler,
Gevşekler alçalır, çevrilir yüzler,
İşi hayaliyle yapaduranlar,
Bakacak yüz bulamaz, sözle erirler.

Neyim diye yaşarlar, döneke acizler,
Hiç meydana çıkamaz yüzün gizlerler,
Sinekten, gölgeden daha beterler,
Zavallı gövdeler... Kalpten çile çekerler.

YAŞAYIŞ CİDDİYE ALINIRSA

En şerefli varlık olan, yüce yapılı insan, değerini bulur, bütünlüğünü korur ve yüceliğini ispat eden şahaneliğin zevkini eksiltmeden artırarak yaşar.

Bu yüce olumu yani hür ve gür olarak özgürce, boynu dik, alını açık, yüzü ak olarak yaşamayı sağlayan ve artıran ciddiyet yani özdenlik, eksilten de ciddiyetsizliktir.

Ciddiyetsizlik eksi kişilik yapar. Ciddiyet ise her an artı kişiliği geliştiren, şeref ve yücelik kaynağıdır. Yaşamak ömür ifadesidir. Ama yaşamak içinde yaşamak, bir de ölü yaşamak... Hangisi tercih edilir? Adamına göre değişir. Hür ve gür olarak özgürce yaşamak isteyenler tabii ki özdenliği esas alırlar. Ciddiyeti kendine meş'ale edinirler.

Hangi meslek ve konuda olursa olsun ilerlemek için o konuyu ciddiye almak ve onun üzerinde yoğunlaşmak şarttır.

Başarılı olmak için konunun gerektirdiği bütün prensipleri ehemmiyetle takip etmek lazımdır. Başarının sırrı prensipli olmaktır, disiplin içinde harekettir. Disiplinsiz ve prensipsiz hiçbir konuda başarıya ulaşılamaz ve o konunun ustası olunamaz. Bu kesin bir yaşayış kanunudur. Bu bakımdan insan, bir sanatın gerçekten ustası olmak istiyorsa, o konuyu hayatının en önemli hedefi haline getirmesi ve büyük bir ehemmiyetle ciddiye alması şarttır.

TEMEL BUDUR

Gerçek gönül nizamı yürürlüğe girmeli,
Kalbin huzuru mühim, özdenlik olmalı,
Bana yönetim gerek, muhabbetle olmalı,
Kıymet bilmek temeli,
Kendin sevmek olmalı.

Seven sevilir elbet, sevenlerden olmalı,
Gönül nizamı temel, takdirkârlı olmalı,
Bu iş ciddiyet ister, ciddiyet olmalı,
Her şeyde temel budur,
Cidden gerçek olmalı.

BİLİRSEN-BİLİNİRSİN

Ne kadar ciddiysen o kadar varsın,
Alakan boyundur, sevgin endamın.
Oluşu gibi insan olmakta varsan,
Ummak-beklemek akla gelmesin.
Bilinirsen sen, insan bilinirsin,
Sevenini bilirsen, bil sevilirsin...

İNSANIN TADI NERDE?

Neden bunalmayalım ki,

Şeklimiz insan!

Yaşayışımız ne peki?

Kendi kendimize cevaplandıralım.

Yaşayışımız insandan başka her şey!

İnsandan insan hareketleri çıkmalı,

Bu çeşitli hareketler ne peki?

Bir konuşmaya başlasak,

İnsandan başka her şey konuşuruz,

Sinek hiç kalır,

Bu konuşmalar karşısında...

Ticaretten söz açar,

Dedikodu ile bitiririz.

Başkalarını tenkit ederken, Acaba ken-

dimiz neyiz?

Bazı şeyden kin tutar,

Bir deveye benzeriz.

Bazı da inatlaşır,
Keçiden başka olmayız.

Bazı hırslandık diye,
Bir de köpekleşiriz.
Erkekliğimiz tutar, horozlaşır dururuz.

Kızan arslan olunca,
Birden tavuk oluruz,
Şeklimiz insan ise,
Günde neler oluruz?

Şeklimize bu ispat,
İnsanlığımız nerde?
Her şeyin ilmi olur,
İnsanın ilmi nerde?

Çalış, kazan, ye, iç de,
Yatıp, kalkıp işe bak,
Bir beşliğe değişen,
İnsan hatırı nerde?

Muhabbetten eser yok,
İnsanın tadı nerde?
İhlâs hâkim olmadan,
İnsanın özü nerde?

Bu haller böyle olur,
Desek de, demesek de,
Farkına da varılmaz,
Karanlık cehalette.
Uzun sözler işitip,
Başımız ağrımazın,
İnsan evine gelip,
Ciddiyet takınmazsa,
Takdir ile eğilip,
Kendini bulamazsa,
Elbet bunalım olur,
Gölgece yaşayıştâ.

İnsan deyip geçilmez,
Onun hakkı yücelik,
Takdir ile olursa,

Ciddiyette aydınlık.
Hayatta hiç aldanmadan,
Yaşamayı mutluluk,
Allah'ın muradı odur,
İnsan yüce olsun.
Saymakla tükenmez,
İnsan yüceliği,

Ciddiyetsiz olunca,
Her gün kepaze olur,
Ciddiyet, takdir, duyum,
Baskı yapar sıkıştır.
Her zaman can sıkılır,
Sebebi budur işte.

Cehaleti defetmek,
Vakti geldi, geçiyor.
Takdir buyuralım ki,
Çok şerefli insanız.

Kendimizi bilmeden,
Böyle basit kalırız.
Bu cehalet yüzünden,
Okumak para etmez,
Servet, mevki hiç gelir,
Bunalımla yaşarız.

İnsan taktir etmezse,
Bunalımdan kurtulmaz.
İnsan gerçekliğine,
Ciddiyettir tek çare.

İNSANI ANLAYIŞ

**Manevi zevk anlayışın
içindedir.**

**“Anlayış;
dünle bugünü
birleştiren köprüdür.**

**İşte bu olum zevklerin en
yücesidir.”**

Anlayış; insanı ispattır. Anlayış; insanı ispat eden varlıktır. Bütün ilişkileri, ilişkilerin içerisindeki bilinen maksatların anlamını tespit eder.

Has yapıdaki anlayış; ciddiyetin, dikkatin teşkilatından olan anlayıştır.

Bugün realitede zan, yorum ve benzetme alışkanlığı sebebiyle üzeri kapanan anlayış, gereği gibi çalışmamakta, bundan kişiler arası münasebetler bozulmaktadır. Bozulan münasebetler de kişiyi tekrar etkileyip gerçek anlayıştan daha da uzaklaştırmaktadır.

İnsanların tüm kavgaları, tüm bunalmaları, tüm bedbahtlıkları, karşılıklı anlayışsızlıktan doğmuyor mu? İnsanlar birbirlerini anlasalardı, dert diye bir kavram olur muydu? Kimi; arkadaşının, kimi; büyük babasının, kimi; öğretmenin, kimi; ana ve babasının, kimi de, tüm insanların

kendisini anlamadıklarından şikâyetçidir. Her şeyi yapmaya muktedir olan insan neden bu kadar acizliğe düşmüş de bir tek anlama olumunun esiri olmuştur? Biz, insan olarak insanlığımızı bilmezsek, kendimizi sadece kalıp olarak kabul edersek; değil anlama duyumu, basit bir olayın dahi esiri olur ve kendi kendimizi manevi idama götürürüz.

Anlamak, bir fikir veya sözü kendine mal etmek, o şey hakkında kafamızdaki bütün soruları yok etmektir. Anlamak; anlaşmak. Anlamak; özüne inmek. Anlamak; bir olmaktır. Anlamak, çok çeşitli olmakla beraber, genel olarak beş türlü olur:

1. Hayali anlama
2. Zanlı anlama
3. Benzetmeli anlama
4. Yorumlamalı anlama
5. Öz anlama

Bizleri; yanlışla, kötü yola, dert edinmeye götüren, ilk dört çeşitten anlamadır.

Hayali, zanlı, benzetmeli ve yorumlamalı anlayışlar tüm dertlerin ve tüm kavgaların kaynağıdır. İşte biz bu dört türlü anlama olumumuzu kendimizden atar ve öz anlayışa yönelirsek, kendimizi mutluluğun içinde buluruz.

HAYALÎ ANLAMA

Zihin çok yorgundur. İnsan karşısındaki dinlerken, başından beri dinlemeye hazırdır. Nezaketen olsun diye dinleriz ama karşımızdakine gösterdiğimiz bu yalancı nezaket, kendimize yaptığımız en büyük işkencedir. Bir söz duyduğumuz vakit, bütün hayal gücümüzü çalıştırmaya başlar ve bize söyleneni olmadık şekillere sokarız. Yüz defa, bin defa büyüterek kendimize mal ederiz. Bir ar-

kadaşımız bize gördüğü bir şehri anlatırken, kafamızdan yüzlerce hayali şekil geçiririz ama aslında o şehir öyle midir? İşte en büyük üzüntü; hayali anlamadan ve bunun neticesi olarak da hayal kırıklığından doğmaktadır. Anlayışta hayali atarsak ne mutlu bize!

ZANLI ANLAMA

Zannetmek, insan hayatının çöküntü kaynaklarından, en korkunç olanlarından birisidir. Zan, insanı nelere sürüklemeyi ki? Kardeşi kardeşe düşman eder, dostu küstürür, arkadaşı ağılatır. Ana-babaya isyan ettirir ve hatta zayıf iradeli kimselerde intihar olayına kadar götürür. Bir şeyi zannederek anlamışsak, hayatımızın en büyük hatasını bir daha yapmışız demektir. Zanlı anlamada kesin karar ve tam anlayış olmadığı için, daima yanlışlığa sürükleniriz.

Mesela, bizi seven birisinin sevgisini tespit etmediğimiz için, bize bir iyiliği dokunduğu zaman; "Falanca, beni sevmiyor zannediyordum. Hâlbuki kimseden görmediğim iyiliği ondan gördüm" der, yanlış hareketimizi (zanlı anlayışımızı) kendimiz ortaya çıkarmış oluruz.

Biz, istediğimiz kadar zannedelim, olaylar gerçektir ve zan ile yürümeyecektir.

Anlayışta zannı atarsak ne mutlu bize!

BENZETMELİ ANLAMA

Karşımızdaki bize bir şey anlatır, biz anlıyor görünürüz. Aslında o söylenen söz hakkında bizde evvelce mevcut olan şeylerle, bize söylenen sözü benzetme yoluna gitmişizdir. Bir arkadaşımız kara sevdaya düşmüş ve sevdiğinden karşılık göremeyerek perişan olmuştur. Biz de daha önce sevmişiz ve aynı şekilde kar-

şılık görememiştir. Arkadaşımız bize sevgisini anlatırken: "Tamam haklısın, seni çok iyi anlıyorum" deriz. Aslında onun gibi yaşayamadığımızdan, anlayamayız. Böylece, hem onu hem de kendimizi kandırmış oluruz.

Bir şeyi biliyorsak, neden bir daha dinlemek ihtiyacını duyuyoruz? O halde, bilmiyoruz. Bir şeyi bilmiyorsak, neden biliyormuş gibi davranıp, benzetme yoluna gidiyoruz? O halde, kendimizi aldatıyoruz. Benzetmeli anlayışta zihin biraz faaliyet gösterir, çalışma ihtiyacını hisse der ama kendi zararına. Benzetmeli anlama, insanı büyük ölçüde yıkıntıya götürür. Anlayışta benzetmeyi atarsak ne mutlu bize!

YORUMLAMALI ANLAMA

Zihin, anlama olumunu yaparken, kendisini epeyce çalıştırır. Kafamızın içinde kendimize sorular sorarız, cevaplar veririz. O olayı veya sözü, bir Őeye benzetmeye çalışırız ve bu durum devam edip gider. Karşımızdakine bir Şey sorduğumuz zaman, o sorunun cevabı bizde zaten hazırdır. Bizdeki cevap ile anlatanın cevabını birbirine uygulamaya çalışırız ve bu sorular-cevaplar arasında bocalar dururuz. Birinin bir hareketi veya bir sözü, zihin tasımızda sanki kepçe olur. Karıştırır da karıştırır, sonra yorulur ve kesin bir sonuç elde edemedenden orada bırakırız. "Bu hareket Őöyle olsaydı daha iyi değil miydi? Bu sözü Őöyle söyleseydi daha güzel olmaz mıydı?" deriz. Kendi fikrimizi, karşımızdakinin hareket veya sözüne uydurmaya çalışırız.

Yaşayan o, yaşatmak isteyen biz olduk mu; hiçbir şey anlayamaz, zihin yorgunluğu ile ezilir gideriz. Yorumlu anlama, bizi asıl gayeden uzaklaştırır, hiç ilginiz olmayan çeşitli fikirlerin içine atar. Anlayışta yorumu atarsak, ne mutlu bize!

ÖZ ANLAMA

Öz anlayışta zihin sadedir, durudur. Kafamızın içinde anlamak isteğinden, dikkat ve samimiyetten başka hiçbir şey yoktur. Her şeyimizle karşıımızdakine yönelmiş ve kendimizi söylediklerine vermiş oluruz.

Karşıımızdakinin sözlerinden güzellikler çıkarmaya çalışırız. Karşıımızdakinin bir hareketine veya bir sözüne bütün dikkatimizi yöneltiriz.

Tenkit değil, takdir edilecek yönlerini ararız. Takdir, sevgiyi doğurur. Sevgi,

takdir gücünü geliştirir. Zihin sadeleşir ve anlayış mükemmelleşir. **Öz anlayışın en önemli üç faktörü: Dikkat, samimiyet ve takdirdir.** Söylenen sözleri yerine getirmeye ve o sözleri kendimize gerçekten mal etmeye çalışırız. Bunların sonucu olarak, kendimizi anlama duyumunun içinde öyle bir kaybederiz ki; karşımızdaki ile bir oluruz.

Anlayış o kadar tatlı, o kadar hoş bir duygudur ki insana şahsiyet kazandırır. İnsan sevgisini geliştirir. İnsanı mutlu kılar. Anlayış o kadar yüce bir duyumdur ki, insanı insan yapar. Ne mutlu anlayan insana!

ANLAYIŞ

Anlayış gülümdür,
Ben onun bülbülüyüm.
Anlayış Leylam'dır,
Ben onun Mecnun'uyum.
İnsani anlayış kimde,
Ben onun meftunuyum.
Sadelik, güzellik, emniyet,
Kudret de hep ondan olur.

Âşıkların maşukudur anlayış,
Ariflerin marufudur anlayış,
Anlayışta asla olmaz bir yanlış,
Anlayışta; Kenan olur,
Yusuf olur, yaz olur.

"Anlayış, besinini manevi inançtan alır."

"Anlayış; insanı ifade eden koca bir âlemdir."

"Anlayışlı kimse, anlayış gösterir."

"Anlayış göstermek; insanlığın en önemli ifadesidir."

Anlayış o kadar tatlı, o kadar hoş bir duygudur ki; insana şahsiyet kazandırır, insan sevgisini geliştirir, insanı mutlu kılar. Anlayış o kadar yüce bir duyumdur ki insanı insan yapar. Ne mutlu anlayan insana...

YÜRÜ, HEMİ YÜRÜ

Yürü, hemî yürü sevmişim seni,
Çekmişim emeği, övmüşüm seni.
Lezzet tadınca unuttun beni,
Gevşek olma canım, ciddiyettir sefa!
Ne dersin, ahbaplık açar mı seni?
Ahbaplıktan başka şey doyurmaz beni,
Ne yapsak bu böyle, aldatmam seni,
Gerçekten severim ciddiysen sefa!